

Arrest

nr. 30 951 van 1 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 mei 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Filippijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 januari 1978.

De verzoekende partij reisde met een Schengenvisum type kort verblijf naar België en werd op 26 juni 2008 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

Op 10 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 7 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 12 mei 2009 ter kennis werd gebracht en als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 10.12.2008 door (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste 2 jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijke kind hebben.(criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een arbeidskaart heeft, samen met enkele loonfiches. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Over de rechtspleging

Op 9 juli 2009 zendt de verzoekende partij een repliekmemoire naar de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

“de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.”

Huidig beroep vereist slechts korte debatten derwijze dat bij gebreke aan een wettelijke voorziene mogelijkheid tot het neerleggen van een repliekmemoire, deze uit de debatten wordt geweerd. Bovendien is de procedure voor de Raad inquisitoriaal van aard, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

De repliekmemoire wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van machtsoverschrijding, machtsafwendig en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat ze niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Ze meent dat ze een duurzame relatie heeft met haar Belgische partner. Ze verklaart dat ze sinds september 2008 op hetzelfde adres samenwonen en dat ze een contract tot wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Ze wijst erop dat ze samen met haar partner bezig is aan een huwelijksdossier en dat ze steeds gewerkt heeft. Door de bestreden beslissing is haar arbeidskaart echter vervallen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zich ook goed aanpast heeft, goed geïntegreerd is en Nederlands leert. Een uitzetting uit België zou haar onherroepelijke en ernstige schade berokkenen, gezien zij haar geliefde man verplicht moet achterlaten en hun gezin dus uit elkaar wordt gerukt. De verzoekende partij wijst er ook op dat ze twee zussen in België heeft wonen. Voorts stelt de verzoekende partij dat overeenkomstig artikel 8 EVRM iedereen recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familieleven en zijn gezinsleven en dat artikel 12 EVRM het recht op huwen voor eenieder bekrachtigt. Bijgevolg vormt de bestreden beslissing een inbreuk op beide artikelen. Voorts verwijst de verzoekende partij naar artikel 14 EVRM en stelt dat niemand gediscrimineerd mag worden op basis van zijn afkomst. Bijgevolg ziet de verzoekende partij niet in hoe haar zou kunnen verhinderd worden haar gezin met de heer D. verder te bestendigen en te huwen. De verzoekende partij meent dat

ten gevolge van het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij had moeten nagaan wat de gezinssituatie van de verzoekende partij is en dat er dan alleen vastgesteld kon worden dat er een duurzame en stabiele relatie is.

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de bewering van de verzoekende partij over een duurzame relatie te beschikken, geen afbreuk doet aan het feit dat zij op grond van de gegevens van het administratief dossier niet blijkt te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van het hebben van een duurzame en stabiele relatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verwerende partij verwijst naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 en stelt dat op grond van de overgemaakte informatie de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Voorts meent ze dat er zorgvuldig te werk werd gegaan, daar de verzoekende partij uitdrukkelijk werd meegedeeld welke documenten ze diende over te maken om de duurzaamheid van de relatie te doen blijken. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze dit artikel geschonden werd. De niet noodzakelijke definitieve verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij vormt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij, eens voldaan zou zijn aan de voorwaarden voorzien bij de Vreemdelingenwet, de nodige stappen via haar land van herkomst niet zou kunnen ondernemen met het oog op hereniging met haar partner.

3.1.3. Uit het betoog blijkt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De verzoekende partij voert immers aan dat de motivering niet pertinent is. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet in, omdat de verzoekende partij een beroep doet op een verblijfsrecht op basis van artikel 40 bis samengelezen met artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7december 2001, nr. 101 624).

Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België. (...)

Artikel 40 ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied valt van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op personen die een geregistreerd partnerschap afgesloten hebben, doch zonder dat het gelijkgesteld hoeft te zijn met het huwelijk. De parlementaire voorbereiding stelt dat *“Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit.”* (Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p. 40). Omtrent het begrip geregistreerd partnerschap stelt de parlementaire voorbereiding het volgende: *“Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek.”* (Parl. St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p. 41).

De criteria inzake het stabiel karakter van een duurzame relatie werden uitgewerkt in het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008) (hierna: het KB van 7 mei 2008). Artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, bepaalt dat:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij *“verzoekster kent de heer D. voornoemd sinds juni 2008, van zodra zij hier verbleef in België, maar leeft inderdaad slechts sinds september 2008 met hem samen.”* Bijgevolg heeft de verzoekende partij nog niet gedurende een jaar samengeleefd met haar partner voor het nemen van de bestreden beslissing, en voldoet ze niet aan de voorwaarden van artikel 3, 1° van het KB van 7 mei 2008. Evenmin kan ze de voorwaarden van artikel 3, 2° van het KB van 7 mei 2008 aantonen, daar ze haar partner nog geen twee jaar kent en het bewijs niet levert dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner voor het nemen van de bestreden beslissing een gemeenschappelijk

kind hadden. De verzoekende partij toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 3, 3° van het KB van 7 mei 2008.

Bij haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde de verzoekende partij de registratie van haar wettelijke samenwoning neer. De verklaring tot wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek werd op 10 december 2008 opgesteld. Voorts wordt er meegedeeld dat ze ten laatste op 10 maart 2009 bewijzen van een duurzame relatie met haar partner moet voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende stukken heeft neergelegd: medisch attest voor een gezinshereniging, toepassing van de artikels 10 en 10 bis van de Vreemdelingenwet, kopie van geboorteakte, bewijs van ongehuwde staat, uittreksel strafregister, kopie arbeidskaart C geldig tot 14 december 2009 en 2 loonfiches. Er werd ook een positief samenwoonstverslag opgesteld. Voor het overige werden er geen andere documenten voorgelegd. Bijgevolg is het in casu niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minster van Migratie- en asielbeleid op basis van de hem ter kennis gebrachte informatie oordeelde dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze bewezen heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze zwanger is. Met dit feit kan geen rekening gehouden worden nu de verzoekende partij niet aantoont dat dit feit kenbaar werd gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat de verzoekende partij steeds gewerkt heeft in België, een onberispelijk gedrag heeft vertoond, volledig geïntegreerd is en de Nederlandse taal leert, wijzigt niks aan het gegeven dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat ze een duurzame en stabiele relatie met haar partner heeft. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins- en familieleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de bespreking hierboven blijkt dat artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een rechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou de verzoekende partij op grond hiervan een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden daartoe te voldoen. Verzoekster toont ten slotte niet in concreto en in specie aan dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de toepassing van 8 EVRM en toont evenmin aan dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten na de vaststelling dat zij niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met haar partner een disproportionele inbreuk vormt op haar vermeend gezinsleven.

Er dient verder te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie,

het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Ze verwijst enkel naar haar in België verblijvende familieleden. Dit onderdeel is ongegrond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 12 EVRM, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert te huwen en dat artikel 12 EVRM bevestigt dat het huwelijk dient te geschieden "volgens de nationale wetten", die in casu de verzoekende partij verplichten in het bezit te zijn van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Uit de bespreking hierboven blijkt dat artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een rechtmatige wijze werd toegepast. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat de schending van artikel 14 EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing getuigt van een discriminatoire behandeling zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Uit de voorgaande onderdelen van het middel blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij neergelegde stukken en een samenwoningcontrole uitgevoerd heeft. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij diende vast te stellen dat er een hechte en duurzame relatie bestaat, wijst de Raad erop dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd om de nodige bewijsstukken in te dienen. De verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen en is bijgevolg zelf onzorgvuldig geweest. Dit onderdeel is ongegrond.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115 739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt de grief van de verzoekende partij samen met de andere besproken onderdelen van het middel.

Het middel is, zo al onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN